

mel Vedtægt, som skrev sig allerede fra 70-erne — saa vil jeg dertil sige, at jeg føler mig ikke bunden af disse Vedtægter. Jeg føler mig kun bunden af min Overbevisning, og hvis den forbyder mig at stemme for en Bevilling, hvis jeg anser den for overflødig eller ligefrem skadelig, vil jeg nægte den. Jeg kan heller ikke indrømme, at man skulde være bunden af saadanne Vedtægter, thi Følgen deraf vilde blive, at disse 1,200,000 Kr. da til evig Tid maatte blive staaende paa Finansloven. Man kunde aldrig komme bort fra dem, selv om man alle sammen var enig om at anse denne Bevilling for skadelig. Men, som sagt, mit Parti, gaar altsaa med til at bevilge 5 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Marineministeriet, og jeg vil sige, det er et overordentlig flot Tilbud, et Tilbud, saa flot, at jeg frygter meget for, at vore Vælgere vilde behjæde os, at vi have været alt for flotte. Men jeg vil dertil sige, at vort Arbejde paa Finansloven i Aar maa ikke betragtes som egentlig afgørende. Vi betragte det selv som et indledende, som et forberedende Arbejde, og ligesom Marineministeriet har forstaaet at arbejde sig op gennem Marenæs. Løb ved at søje til fra Aar til Aar og derved er naaet op til den enorme Sum af 7 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saaledes mener jeg, at vi maa gaa en lignende Vej. Vi maa gradvis se at bringe det ned til rimelige Grænser. Benstre, Højre og de moderate foreslaa i Aar en Nedsettelse af 6 pCt. af det Beløb, som Ministeren har forlangt, vi foreslaa en Nedsettelse af 31 pCt., og ærede Medlemmer vilde deraf se, at man saa i Løbet af nogle Aar vil kunne naa ned til et rimeligt Beløb. Jeg vil tilføje, at det er med den største Ulyst, vi gaa med til, at bevilge Pengene til vort Militærvæsen, og hvis nogen vil spørge mig, hvorfor vi da nære en saadan Uvilje over for hele vort Militærvæsen, vil jeg dertil sige, at det er navnlig, fordi jeg finder, at vort Militærvæsen hviler paa et Grundlag, som vi ikke kunne andet end fordømme. Vort Militæretat danner ligesom en Stat i Staten, hviler paa et reaktionært og udemokratiskt Grundlag, men naar der skulde være Tale om at hvide Bevillinger lige over for Militærvæsenet, synes jeg, man maa forlange, at Militærvæsenet lige saa vel som enhver anden Institution her i Landet maa bøjse sig for den almindelige Valgret. Vort Militærvæsen fremtræder navnlig med to Sider, jeg vil benævne dem: en udad vendt og en indad vendt Side. Ved den udad vendte Side forstaaer jeg Forholdet lige over for Udlandet. Her er det jo navnlig, at Militaristerne her hjemme udmale store Farer, thi jo større Farer de kunne frem-

stille for Befolkningen, des mere kommer Befolkningen jo til at tro, at de ere nyttige for Samfundet. Det Land, som man navnlig her hjemme henviser til, og hvorfra den største Fare skulde flyde, er Tyskland, men det er en Paastand, hvis Rigtighed jeg paaringen Maade vil anerkende. Jeg paastaar, at det tytte Fjøl i sin Helhed ikke vil os noget ondt, men derimod ønsker Fred og god Forstaaelse med os, og jeg kan der navnlig henviser til, at det største politiske Parti i Tyskland, Socialdemokraterne, staar akkurat paa samme Grundlag lige over for Militarismen som vi, de ønske ogsaa Fred og Forstaaelse med alle andre Fjøl og med deres Nabofjøl, og de tytte Socialdemokrater have ved forskellige Lejligheder udtalt, at de vilde arbejde hen til, at der kunde faas en fredelig Løsning f. Eks. af det nordflæsviske Spørgsmaal. Naar vore Militarister herhjemme derfor male Fanden paa Bæggen og ville skræmme godtroende Mennesker med, at vi staa udsatte for store Farer fra Udlandet, kan jeg ikke andet end protestere derimod. Jeg tror, at hvis vor Regering herhjemme vil beslutte sig paa en Politikk, der ikke udfordrer til nogen af Siderne, og hvis man saa lidt som muligt vil raste med Sablen, have vi ikke noget at frygte lige over for Udlandet. Jeg mener derfor, at den udad vendte Militarisme egentlig kun er et Skalkeskjul for den indad vendte Militarisme, som er den mest fordommelige af de to. Med Hensyn til den sidste taler Højrepartiet ikke saa høilydt. Tales der derom, er det mere i Fortrolighed, naar de tale med hinanden om, hvad der menes, og tilfjætes ad den Vej, men vi have dog ved adskillige Lejligheder faaet tydelige Fingerring i Retning af, hvad vi kunne vente os, og der tror jeg, at man tør udtale, at det er Højres og har været Højres og Regeringens Hensigt i adskillige Aar ved Hjælp af Militærmagten at kunne lue Demokratiet's Fremgang herhjemme. Tidligere støttede Højre sig til den almindelige Valgret; saa længe det havde den paa sin Side, roste man den almindelige Valgret, og deres Digtere sang: „Den danske Bonde sidder nu i Folkets Raad med Gre“. Men efter at Partiet i de sidste 20 Aar er gaaet fra Nederlag til Nederlag, støtter Højre sig ikke mere til den almindelige Valgret, som stadig gaar det imod; nu har man fundet en anden Støtte: Bajonetterne! I Ly af Bajonetterne have de tømt Statskassen, i Ly af Bajonetterne have de udstedt en Række provisoriske Love, og i Ly af Bajonetterne have de huseret med os, ikke som om vi vare deres Landsmænd, men